

Een heerlijke jeugd op de sluis

Broer en zus De Lint: Jammer dat al die herinneringen ooit verloren gaan

DORDRÉCHT

Wat een recent krantenbericht over een verwaalde zeehond in Zwijndrecht al niet teweegbracht... Corry Baars-de Lint liet de redactie spontaan weten: „Wij zagen vroeger vaker zeehonden in het Wantij en de Nieuwe Merwede!” Daarna kon de Dordtse niet stoppen met herinneringen ophalen.

„Mijn vader heeft zelfs eens een zeehond mee geschut in de Ottersluis,” vertelt Baars, geboren in 1933. „Die zwom er zo zelf in vanaf het Wantij en daarna de Merwede op.” Haar broer Jan de Lint (1929): „Ook in de Merwede zag je soms een zeehond. Ze kwamen wel eens vast te zitten in de netten van de zalmvissers, die over de rivier gespannen waren.”

Met nog een zus en een broer brachten zij hun jeugd door op de Ottersluis. Vader Henk de Lint was er 'sluisknecht' van 1922 tot aan zijn dood in 1957. „Hij had zwaar werk, tot 1946 ging de bediening helemaal handmatig,” herinnert Baars zich. „Pas toen kregen we elektriciteit.”

„In de oorlogsjaren was het dag en nacht druk in de sluis,” vult Jan aan. „Zandschepen voeren af en aan voor de bouw van Duitse bunkers.”

In de andere dienstwoning op de sluis woonde de sluismeester, die met sluisnecht De Lint overdag sa-

V.l.n.r. Jan, Corry en vader Henk de Lint op de Ottersluis in augustus 1941; rechtsachter staat de inmiddels overleden broer Adam de Lint. 'Het leven op de sluis was heerlijk, ik zou er zo teruggaan.' FOTO FAMILIE DE LINT

men dienst had; 's nachts één van hen alleen. „Tegenwoordig is de sluis in de winter en 's nachts dicht.”

Voor al in de winter was het uitge-

storven rond de sluis, die zich destijds op Sliedrechts grondgebied bevond. Vijf kilometer fietsen was het naar de bewoonde wereld. „We gin-

gen met de fiets in Dubbeldam naar gemeenteschool nummer 1,” vertelt Baars. „Vanaf de Noordendijk voerde een smal pad langs het Wantij

naar de sluis,” zegt De Lint. „Bij stormvloed en hoogwater moest je soms uren wachten om thuis te komen, dan stond het pad onder water.” 's Winters had de familie regelmatig water in huis staan.

De schokkende vondsten van twee lijken in het Wantij staan broer en zus nog helder voor de geest: eenmaal een jongen die aan het anker was blijven hangen dat hij uitgooide, de andere keer een Duitse soldaat. Baars: „Ik mocht niet kijken.”

In de oorlog waren bij de familie De Lint Duitse, later Poolse soldaten in Duitse dienst ingekwartierd. Baars herinnert zich Duitsers die visten in het Wantij met handgranaten. „De vis kwam zo bovendrijven.”

Aan het eind van de oorlog werd vlakbij hun huis de pont naar Werkendam gebombardeerd. Terwijl nog overal Duitsers zaten, ging hun vader al naar het huis op de sluis, om de driekleur op het dak te hijsen.

Verreweg de meeste herinneringen aan het 'vrije buitenleven' zijn positief. „Wat een heerlijke jeugd hebben we daar gehad,” zegt Baars. „De dieren, varen met bootjes, het buiten zijn. We kwamen niets tekort. Hoe ouder je wordt, hoe meer herinneringen terugkomen. Ik zou zo teruggaan.” De Lint: „We zeggen wel eens hoe jammer het is dat zo veel herinneringen verloren gaan als wij er niet meer zijn. Er verdwijnt toch een stuk geschiedenis.”